

ning. Det fremgår bl.a. af de analyser, som er kommet fra OECD, Det Økonomiske Råd og sågar også vores eget Finansministerium.

Konkurrence i infrastrukturen har aldrig stået højt på den politiske dagsorden i Danmark. Det skyldes overdreven frygt for konsekvenserne af liberalisering. Man har længe været bange for, at der ville opstå private monopoler under fri konkurrence, som så ville vende sig mod forbrugerne.

Monopolerne blev betragtet som uundgåelige grundet høje omkostninger ved at etablere sig på markedet. Det var nok sådan engang, men i dag har den teknologiske udvikling reduceret omkostningerne ved at etablere sig. Derfor er der ingen grund til at gøre sig bekymringer om konsekvenserne af en liberalisering af infrastrukturen.

Forbrugerne og erhvervslivet er dog ikke blevet sparet for monopoler i infrastrukturen. I stedet for private monopoler har de måttet slå sig til tåls med statsmonopoler. Markederne er blevet underkastet en massiv offentlig regulering, hvis hovedsigte har været at holde private konkurrenter ude. Statsmonopolerne DSB, Tele Danmark, Post Danmark samt DONG og de regionale energimonopoler har levet en beskyttet tilværelse afsondret fra konkurrence.

Monopolerne har ikke gavnet infrastrukturens udvikling. Mangelen på konkurrence har sløvet virksomhederne og forrykket magtbalancen mellem forbruger og producent. Desuden har incitamentet til at effektivisere ikke været der. Det har sat sine spor på opfindelser og produktudvikling. Regningen kunne jo altid sendes videre til forbrugerne og erhvervslivet.

Forbrugerne har betalt en høj pris for den manglende konkurrence, priserne er alt for høje og servicen alt for ringe. Den manglende konkurrence har skadet erhvervslivet; det er afhængig af en velfungerende infrastruktur, som i kvalitet, udbud og priser kan hamle op med konkurrenterne i andre regioner af Europa. Tiden er inde til at vække statsmonopolerne til live gennem direkte konkurrence fra private virksomheder.

Det reelle pres for at liberalisere, som vi nu gør med de lovforslag, der her er fremsat, kommer i virkeligheden ikke fra Christiansborg. Det kommer fra Bruxelles. Der havde ikke været mange tilløb til liberalisering uden pres fra Europa-Kommissionen, som kæmper en hård kamp for at fjerne forhindringer for konkurrence over grænserne.

Venstre ser ikke isoleret på den teleliberalisering, vi nu står over for at gennemføre. Vi ser den i sammenhæng med en liberalisering af hele infrastrukturen, en liberalisering, som vi ønsker. Venstre ønsker fuld konkurrence inden for postvæsen, kollektiv trafik, herunder jernbaner, energiforsyning og selvfølgelig telekommunikation, som vi nu behandler, og vi ønsker fuld privatisering af Post Danmark, DSB, DSB Busser, DSB Rederi og Tele Danmark.

En liberalisering af infrastrukturen og dermed mere konkurrence vil give større udbud, bedre kvalitet og lavere priser. Den teknologiske udvikling inden for telekommunikationen har været forrygende. Der er sket mange fremskridt, og det er specielt den teknologiske udvikling, der har drevet den situation frem, vi står i i dag.

Et af de mest fascinerende karakteristika ved telekommunikation er jo netop den grad af ukontrollabelhed, som nu er ved at komme over udviklingen. Udviklingen har måske været svær for os politikere at fatte, vi vil jo gerne styre alting. På trods af at reguleringen hidtil har forhindret konkurrence, er der dog behov for en vis regulering, når det gælder liberalisering, men politikernes og regulatorernes rolle bliver på sidelinjen som heppekor og linjedommere. På selve banen bliver det markedsaktørerne og ikke mindst forbrugerne, som bestemmer udviklingen.

Regulering er nødvendig for at hjælpe konkurrence i gang over for det nationale telekommunikationsmonopol Tele Danmark. Der er behov for regler om samtrafik, konkurrence, licenser til nye operatører, nummerplaner, nummerportabilitet og tekniske standarder. Der er også behov for regler, som beskytter forbrugerne, dvs. regler om forsyningssikkerhed, universelle tjenester, som det også kaldes, og forbrugerbeskyttelse.

Det er imidlertid, når vi snakker om alle disse regler, væsentligt at huske på, at regulering kan være et tveægget sværd. Regulering kan skabe lige adgang til markedet, men regulering kan imidlertid også være en barriere for markedsadgang, en barriere for nye investeringer.

Vi må ikke glemme, at konkurrencen først bliver reel, når nye aktører foretager milliardinvesteringer, som skal forrentes over mange år på et yderst dynamisk og risikofyldt marked. Skrappe krav til anvendelsen af de nye aktørers infrastruktur og serviceydelser kan ødelægge konkurrencen.